

ΑΛΚΗ ΖΕΗ

Ο μεγάλος περίπατος
του Πέτρου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

«ΟΧΙ»

Ο θάνατος του τριζονιού

ΩΣ ΤΙΣ ΠΕΝΤΕ ΤΟ ΠΡΩΙ, το τριζόνι χαρχάλευε ακόμη στο χαρτονένιο κουτί του. Ο Πέτρος το είχε ακουμπήσει το βράδυ σ' ένα σκαμνί πλάι στο κρεβάτι του, γιατί σαν πήγε να επιθεωρήσει το κουτί με τα ζουζούνια του, πριν πέσει να κοιμηθεί, βρήκε το τριζόνι στις μεγάλες του ακεφιές. Έτσι ήτανε την πρώτη μέρα που το γλίτωσε από τη γάτα. Το άγγιζε μ' ένα ξυλαράκι κι εκείνο μόλις που κουνούσε τα πόδια του. Ο Πέτρος το 'βαλε στο κουτί, το τάζε φυλλαράκια, ώσπου κείνο σιγά σιγά ζωντάνεψε κι άρχισε να τρίζει για τα καλά. Σήμερα, μάλιστα, λογάριαζε να το 'χωνε στη σχισμάδα του μεγάλου δοκαριού, κάτω στην αποθήκη. Μια χαρά τα πήγαινε μέχρι χτες το βράδυ, που ξανακύλησε στα ξαφνικά, γι' αυτό και το πήρε ο Πέτρος κοντά του. Σα σιγουρεύτηκε πως είναι καλά το τριζόνι του και έτριξε, τον πήρε ο ύπνος, μα σαν ξύπνησε στις οχτώ το πρωί το τριζόνι του δεν ακουγότανε πια. Ο Πέτρος ανα-

κάθισε στο κρεβάτι του, πήρε το κουτί, το ακούμπησε πάνω στα σκεπάσματα και κοίταζε το πεθαμένο τριζόνι, που δεν είχε πεθάνει, σαν όλα τα μαμούνια, ανάσκελα, με κοκαλωμένα τα πόδια στον αέρα, μα ήτανε γερμένο στο πλάι με το ένα του φτερούγι ξεδιπλωμένο. Καλά που ήτανε Κυριακή, αλλιώς, θα έπρεπε να φύγει ο Πέτρος για το σχολείο και δε θα είχε καιρό ούτε να το θάψει.

Στο σπίτι κανείς δεν είχε ξυπνήσει ακόμη. Ο παππούς μονάχα έβηχε. Τον άκουγε από την τραπεζαρία να στριφογυρίζει στον καναπέ που το βράδυ γινότανε κρεβάτι του, μα δεν είχε κι αυτός σηκωθεί. Η Αντιγόνη, η αδελφή του Πέτρου, του είχε πει να την ξυπνήσει νωρίς, αν ήτανε καλός ο καιρός, γιατί θα πήγαινε βόλτα με τις φίλες της. Έκανε λιακάδα και ζέστη, μόλο που ο Οκτώβρης κόντευε να τελειώσει. Όπως ήτανε με τις πιτζάμες και ξυπόλυτος, πήρε το κουτί με το τριζόνι και ζύγωσε στο κρεβάτι της. Παρ' όλη του τη λύπη για το πεθαμένο του ζουζούνι, δεν μπόρεσε να μη γελάσει σαν αντίκρισε το κεφάλι της Αντιγόνης να ξεφυτρώνει από τα σκεπάσματα. Το είχε δει τόσες φορές, και κάθε φορά του φαινότανε και πιο αστείο. Η Αντιγόνη τύλιγε τα μαλλιά της σε άσπρα κουρελάκια –ο Πέτρος μια φορά τα είχε μετρήσει και τα είχε βγάλει εξήντα οχτώ– κι όσο κι αργά και να τέλειωνε τα μαθήματά της, δε βαριότανε

να κάνει κάθε βράδυ αυτή τη δουλειά. Χαρά στην υπομονή της. Κι όλον αυτόν τον κόπο, για να έχει την άλλη μέρα ένα κεφάλι φουντωτό σαν κουνουπίδι, με δυο φιογκάκια στο κάθε πλάι, που έπρεπε να απέχουνε ίση απόσταση από τη χωρίστρα, ούτε τριχούλα πιο κει. Είχε ένα κουτί γεμάτο τέτοια φιογκάκια –δύο από κάθε χρώμα– που απαγορευότανε να τ' αγγίξεις, λες και ήτανε στύλος του ηλεκτρικού. Πολύ το καμάρωνε το κουνουπιδένιο της κεφάλι η Αντιγόνη, γιατί όλοι λέγανε πως ήτανε ίδια η Ντιάνα Ντάρμπιν, που όλα τα κορίτσια κάνανε σαν παλαβά να βλέπουν τις ταινίες της και να κάνουν συλλογή από φωτογραφίες της. Η αλήθεια είναι ότι της έμοιαζε πάρα πολύ, κι ο Πέτρος ήτανε πολύ περίεργος να μάθει αν η Ντιάνα Ντάρμπιν κοιμότανε με εξήντα οχτώ κουρελάκια στο κεφάλι.

Η Αντιγόνη –περίεργο– ξύπνησε στις καλές της, τον είπε «Πετράκη» και του υποσχέθηκε να τον πάει 4 με 6 στην «Ατθίδα», τον κινηματογράφο της γειτονιάς, που έπαιζε τους *Λογχοφόρους της Βεγγάλης*. Ο Πέτρος κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της και την κοίταζε που έλυνε τα κουρελάκια της.

— Πέθανε το τριζόνι, της κάνει λυπημένα.

Η Αντιγόνη παρατήρησε το κουρελάκι, που το είχε τραβήξει με δύναμη κι είχε βγάλει και μια τούφα μαλλιά μαζί, και του πήρε το κουτί από τα χέρια.

— Τι παράξενα που έχει απλωμένο το φτερούγι του, απορεί η Αντιγόνη.

Αν την άκουγε ο πατέρας, σίγουρα θα 'λεγε, «παιδιαρισμοί». Η Αντιγόνη ήτανε δεκατεσσάρω χρονώ, κι ο μπαμπάς νομίζει πως σαν είσαι πια τόσο μεγάλος, δεν μπορείς να λυπάσαι για ψόφια τριζόνια.

— Θέλεις το κουτί από το βραχιόλι μου, για να το θάψεις; τον ρώτησε.

Παρόλο που ήτανε στις μεγάλες της καλοσύνες, ο Πέτρος αρνήθηκε. Θα το έβαζε το τριζόνι μέσα στη χαραμάδα του δοκαριού, κι ας ήτανε πεθαμένο.

Το πρωινό το έφαγε ανόρεχτα και σαν τον ρώτησε η μαμά αν έχει να κάνει μαθήματα, απάντησε κάτι, που δεν έμοιαζε ούτε ναι ούτε όχι. Τέλειωσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και ροβόλησε κάτω στην αποθήκη. Μόλις άνοιξε την πόρτα, ο Θόδωρος έτρεξε —όσο μπορούσε βέβαια να τρέξει— κοντά του. Ο Θόδωρος ήτανε μια μεγάλη χελώνα, που κάποτε ήτανε ένα μικρό χελωνάκι, που χωρούσε σ' ένα σπιρτόκουτο. Την είχε κάνει τράμπα μ' έναν συμμαθητή του, τον Θόδωρο, του είχε δώσει για να την πάρει ολόκληρο σακουλάκι βόλους και τρεις ακόμα γκαζές. Ο Πέτρος την έβγαλε Θόδωρο, γιατί περπατούσε αργά αργά και βαριεστημένα σαν τον συμμαθητή του. Σα δε χωρούσε πια στο σπιρτόκουτο, την έβαλε σ' ένα κουτί λουκουμιών, την κουβαλούσε μαζί

του, σαν πήγαινε περίπατο και την άφηνε να βοσκήσει στο χορτάρι. Όταν μεγάλωσε η χελώνα πάρα πολύ, την κατέβασε στην αποθήκη, την έβγαζε να πάρει αέρα στον φωταγωγό του σπιτιού που σχημάτιζε κάτω ένα μικρό αυλιδάκι και της κουβαλούσε απέξω χορτάρι.

— Θόδωρε, το τριζόνι πέθανε τα ξημερώματα, ανακοίνωσε επίσημα.

Έβαλε το τριζόνι μέσα στη χαραμάδα του δοκαριού, έκλεισε τη σχισμή με πηλό και χάραξε πάνω στο ξύλο μ' ένα σουγιαδάκι: 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940.

27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 γράφει και ο πατέρας σε μια κίτρινη καρτέλα που έχει απλωμένη πάνω στο τραπέζι της τραπεζαρίας. Άμα γεμίσει με αριθμούς πολλές εκατοντάδες τέτοιες καρτέλες, τότε θα νοικιάσουν πιο μεγάλο σπίτι, κι ο Πέτρος δε θα κοιμάται πια στο ίδιο δωμάτιο με την Αντιγόνη. «Άμα θα 'χω πολλές καρτέλες», απαντάει ο πατέρας κάθε φορά που εκείνος ή η Αντιγόνη ζητάνε να τους αγοράσει κάτι. Ο Πέτρος όμως, από τον καιρό που ήτανε μικρός και περίσσευε ίσα ίσα το κεφάλι του από το τραπέζι, θυμάται βουνό τις καρτέλες. Η Αντιγόνη λέει πως σαν ήτανε κι εκείνη μικρή, τις έφαγε, γιατί είχε ζωγραφίσει μια γάτα πλάι στα νούμερα. Ο πατέρας, μόλις γυρίσει από τη δουλειά, κάθεται και γράφει τις καρτέλες. Δουλεύει ακόμα και τις Κυριακές.

Η μαμά γκρινιάζει, κυρίως τα Σαββατόβραδα, πως θέλει να πάνε σε κανέναν κινηματογράφο, μα ο πατέρας λέει πως αν δεν πάρει συμπληρωματική δουλειά από άλλα μαγαζιά στο σπίτι, δε βγαίνει ο μίνας. Τότε η μαμά τα βάζει με τον κύριο Κοντογιάννη, το αφεντικό του μπαμπά – έχει παραγγελιοδοχικό γραφείο «ΒΟΥΤΥΡΑ-ΕΛΑΙΑ», μα ο ίδιος είναι αδύνατος σαν τσίρος και σπαγγοραμμένος. Έχει χρόνια να κάνει αύξηση στον μπαμπά. Μονάχα κάθε χρόνο, στη γιορτή της μαμάς, στέλνει μια ακριβούτσικη τούρτα. Ο Πέτρος ορκίζεται μέσα του πως από φέτος θα γίνει πρώτος μαθητής και μόλις τελειώσει το σχολείο θα δουλεύει και θα σπουδάζει, κι όλα τα Σαββατόβραδα θα πηγαίνει τη μαμά στον κινηματογράφο. Αυτά τα συλλογιέται τα Σάββατα, μα σαν ξημερώσει μια Κυριακή όλο λιακάδα δεν είναι πια τόσο σίγουρος, αν θα είναι από φέτος ο πρώτος στην τάξη.

27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 έχει γράψει πάνω στο λευκό φύλλο της χαρτογραφίας, που τον περιμένει άδικα να σχεδιάσει τον χάρτη της Αυστραλίας. Θαρρείς και το κάνουν επίτηδες και βάζουν γεωγραφία κάθε Δευτέρα, για να 'χει όλη την Κυριακή τη σκοτούρα της χαρτογραφίας. Όλο αποφασίζει πως θα κάνει πρωί πρωί τον χάρτη να ξεμπερδεύει, μα πάντα κάτι συμβαίνει. Αν δεν είχε πεθάνει σήμερα το τριζόνι, μπορεί τώρα να τον είχε κιόλας τελειώσει.

Όταν πια αποφάσισε ν' αρχίσει και ξεσήκωνε το σχέδιο στο τσιγαρόχαρτο, του φώναξε η Αντιγόνη πως είναι ώρα για τον κινηματογράφο. Έγινε ολόκληρος καβγάς πριν φύγουν, για να μην πάει με τα παπούτσια της γυμναστικής, τον έβαλε κι έβρεξε τα μαλλιά του, για να κατακαθίσουν, και τον απείλησε πως αν δε φορούσε το μπλε του σακάκι με τα χρυσά κουμπιά, δε θα τον έπαιρνε μαζί της. Αν δεν ήθελε τόσο πολύ ο Πέτρος να δει την ταινία, θα προτιμούσε να καθίσει στο σπίτι με τα ζουζούνια του ή να πάει στην αποθήκη με τον Θόδωρο, παρά να βάλει αυτό το γελοίο σακάκι, που το είχε από πέρυσι και του είχανε τόσο κοντύνει τα μανίκια, που αναγκαζότανε όλη την ώρα να τραβάει τα χέρια του προς τα πάνω. Στον δρόμο η Αντιγόνη, μια και τον είχε καταφέρει να της κάνει τα χατίρια, άρχισε τα καλοπιάσματα:

— Δε σε πειράζει, Πετράκη, να 'ρθει μαζί μας στο σινεμά και ο Δημήτρης;

— Ποιος Δημήτρης;

— Ο ξάδελφος μας συμμαθήτριάς μου. Ένα παιδί από το Κολέγιο.

— Και τι με νοιάζει εμένα, σάμπως θα τον πάρω στην πλάτη μου, απάντησε αδιάφορα ο Πέτρος, που τώρα μόλις άρχισε να καταλαβαίνει τις καλοσύνες της αδελφής του.

Όσες φίλες της είχανε μεγαλύτερους αδελφούς τη

ζηλεύανε. «Είσαι τυχερή εσύ, Αντιγόνη», της λέγανε, «που έχεις μικρότερο αδελφό κι αν βγεις με κανένα αγόρι, δεν τον έχεις να σου λέει: ετούτος μ' αρέσει και τούτος όχι».

Στο διάλειμμα ο Δημήτρης έλεγε ένα σωρό βλακείες στην Αντιγόνη. Πως τα μαλλιά της μοιάζουνε κυματάκια που τα χαϊδεύει ο άνεμος και τα κατσαρώνει –πού να ξέρει βέβαια για τα κουρελάκια– και τα χείλια της είναι σαν αμύριστο τριαντάφυλλο.

— Πάψε να τρίζεις, είπε η Αντιγόνη του Πέτρου, που προσπαθούσε να κρατήσει τα γέλια του και τρανταζότανε άθελά του στο κάθισμα.

— Κοίτα πώς μοιάζει στην Ντιάνα Ντάρμπιν, είπανε δυο κορίτσια που καθόντανε μπροστά τους και είχανε γυρίσει μια στιγμή πίσω και είδανε την Αντιγόνη.

Ο Δημήτρης τις άκουσε και αυτός και, αφού κοίταξε για λίγο το κουνουπιδένιο κεφάλι της Αντιγόνης, είπε:

— Αλήθεια, μοιάζεις.

Αν ήτανε μεγάλος αδελφός ο Πέτρος θα προτιμούσε χίλιες φορές για παρέα της αδελφής του τον Γιάννη, το παιδί που καθότανε στο αντικρινό σπίτι κι ερχότανε κάθε τόσο να βοηθάει την Αντιγόνη στα μαθηματικά. Στον δρόμο, σα γύριζαν σπίτι, ο Πέτρος τόλμησε και της το είπε:

— Γιατί δεν πηγαίναμε σινεμά με τον Γιάννη; Αυτός ο Δημήτρης σαν σαχλάκιας μου φαίνεται.

— Δεν ξέρεις τι λες, τον έκοψε η Αντιγόνη. Όλες μου οι συμμαθήτριες κάνουνε παρέα με τα παιδιά από το Αμερικάνικο Κολέγιο, κι ο Γιάννης πάει στο δημόσιο.

Ο Πέτρος δεν της ξαναμίλησε, ώσπου φτάσανε στο σπίτι. Θυμάται πως πέρυσι όλες οι φίλες της Αντιγόνης, κι η Αντιγόνη η ίδια, μιλούσανε για τ' αγόρια από το Γερμανικό Σχολείο. Φέτος ούτε να τους ακούσουνε. Πέρασε η μόδα τους, συλλογιέται ο Πέτρος, και τώρα μιλάνε όλο για τα παιδιά από το Κολέγιο. Η Ρίτα, η καλύτερη φίλη της Αντιγόνης, έλεγε μια μέρα πως δεν τους θένε πια αυτούς τους Γερμαναράδες –εννοούσε τ' αγόρια του Γερμανικού Σχολείου– και πως αν ήτανε εντάξει, έπρεπε ν' αλλάζανε σχολείο, επειδή οι Γερμανοί με τον Χίτλερ τους βάλθηκαν να κατακτήσουν την Ευρώπη. Ο Πέτρος πάει κι αυτός σε δημόσιο σχολείο, όπως ο Γιάννης. Πολύ που θα τον νοιάζει, σα μεγαλώσει, αν κάτι Ρίτες και κάτι Αντιγόνες δεν πάνε μαζί του στον κινηματογράφο. Ένα έργο πιο πολύ το ευχαριστιέσαι να το βλέπεις μόνος σου. Η Αντιγόνη πάει σε ιδιωτικό σχολείο, γιατί όλοι στο σπίτι πιστεύουνε –εκτός από κείνον φυσικά– πως άμα θελήσει κάποιος να την παντρευτεί, θα 'ναι πολύ πιο καλό να του πού-

νε πως τέλειωσε το ιδιωτικό Παρθεναγωγείον «ΠΑΡ-ΘΕΝΩΝ», παρά το τάδε δημόσιο. Άκου ανοησίες.

— Πάψε πια να κλοτσάς αυτό το κουτί, μου δίνεις στα νεύρα, λέει η Αντιγόνη.

Εκείνος ούτε το είχε προσέξει πως κλοτσούσε ένα άδειο κουτί από τσιγάρα. Το είχε δει πεσμένο μπροστά στην έξοδο του κινηματογράφου και το 'φτασε ως το σπίτι.

Λόγω τιμής ο Πέτρος λογάριαζε να καθίσει αμέσως να κάνει τον χάρτη του, βρήκε όμως μπροστά στην ξώπορτα τον Σωτήρη, το αγόρι που μένει στο πάνω πάτωμα και που του είπε να πάει σπίτι του να δει μια ψόφια φραγκόκοτα που είχε βρει το πρωί σ' ένα έρημο οικόπεδο. Ο Πέτρος δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του φραγκόκοτα, ούτε καν ψόφια. Δεν το πήρε είδηση πως πέρασε η ώρα και, σαν του φώναξε η μαμά πως το τραπέζι είναι έτοιμο, δεν είχε ακόμη καλοξεσηκώσει την Αυστραλία στο τσιγαρόχαρτο.

Ο Πέτρος, άμα μεγαλώσει κι έχει οικογένεια δικιά του, ποτέ δε θα τους βάζει να κάθονται γύρω από το τραπέζι να τρώνε. Θα υπάρχει μια σκάλα ξύλινη, που θα πηγαίνει στο απάνω πάτωμα –έχει δει μια παρόμοια στο σπίτι της Ρίτας– κι εκεί θα κάθονται αυτός, η γυναίκα του κι οι τρεις γιοι του, κόρες δε θα 'χει. Σε κάθε σκαλοπάτι κι από ένας τους. Γύρω στο τραπέζι δεν ξέρει γιατί καθένας λέει τα πιο

κουτά πράματα. Και σχεδόν τα ίδια κάθε φορά, μεσημέρι βράδυ.

— Πάλι κακό βαθμό στα ελληνικά, μαλώνει ο μπαμπάς.

— Θέλω να μου αγοράσετε πλυσέ φούστα, όλες οι φίλες μου φοράνε, φωνάζει η Αντιγόνη.

— Τι τρώμε τόσο νωρίς, θα μπορούσατε να περιμένετε να τελειώσω την πασιέντσα... πού να ξαναστρώνω πάλι τα χαρτιά.

Ο παππούς κάθεται όλη μέρα και κάνει μια πασιέντσα. Την πασιέντσα του Ναπολέοντα. Στρώνει ολόκληρη την τράπουλα και γεμίζει το τραπέζι.

— Δε σηκώνει άλλο, πρέπει να πάρουμε ύφασμα να φτιάξω κάλυμμα για τον καναπέ. Έρχεται καμιά επίσκεψη και ντρέπομαι τα ξέφτια, παραπονιέται η μαμά.

Ο Πέτρος μπορεί να ορκιστεί πως λένε τις ίδιες φράσεις κάθε μέρα, κι εκείνού του έρχονται στον νου τα πιο απίθανα πράματα να τους πει.

— Σήμερα είδα στον δρόμο ένα άλογο με ψάθινο καπέλο και κολιέ... Για να γίνεις, λέει, καπετάνιος, πρέπει ν' αρχίσεις από μούτσος. Θα μ' αφήσετε να πάω μούτσος;

Κανείς δεν του απαντάει, γιατί κανείς τους δεν προσέχει ποτέ τι τους λέει. Μονάχα σαν έρχεται ο θείος Άγγελος, ο αδελφός της μαμάς, να φάει μαζί

τους, όλα αλλάζουνε. Έχει πάντα κάτι καινούριο να πει, που δε βαριέσαι να τ' ακούς. Τα παιδιά του Πέτρου όμως δε θα 'χουνε θείο Άγγελο, θα 'χουνε την Αντιγόνη, που θα μιλάει για φούστες πλίσέ.

Ο θείος Άγγελος ήρθε το βράδυ μετά το φαγητό κι έπιασε κουβέντα με τους μεγάλους για τον πόλεμο. Ο Πέτρος συλλογιότανε το τριζόνι κι η καρδιά του σφίχτηκε. Τι τους έπιασε τους άλλους με τον πόλεμο...

— Θα 'σαι τρέλα στρατιωτίνα με το χακί, πείραζε ο θείος την Αντιγόνη.

— Πού να βλέπατε τη Μεγάλη Αντιγόνη στον περασμένο πόλεμο, που τραγουδούσε ντυμένη τσολιαδάκι, είπε ο παππούς.

Ο παππούς, πριν πάρει σύνταξη, δούλευε υποβολέας στον θίασο της «Μεγάλης Αντιγόνης» – γι' αυτό βαφτίσανε και την εγγονή του έτσι. Σε κάθε του κουβέντα θα την αναφέρει. Ό,τι και να πει. Ακόμα και σαν η μικρή Αντιγόνη του λέει: «Καληνύχτα, παππού».

— Αχ, να δεις πώς το 'λεγε το καληνύχτα η Μεγάλη Αντιγόνη σαν έπαιζε Οφηλία. «Καληνύχτα, καλές μου κυρίες..., καλές μου κυρίες, καληνύχτα...» Τι φωνή... όλο μέταλλο...

Μια Κυριακή πρωί δώσανε του παππού μια πρόσκληση για το θέατρο και πήρε και τον Πέτρο μαζί.

Η Μεγάλη Αντιγόνη, που είχε πάρει κι αυτή προ πολλού σύνταξη, θα έπαιζε σκηνές από παλιές της επιτυχίες. Ο Πέτρος είδε πάνω στη σκηνή μια γριά μπογιατισμένη που έπαιζε το κοριτσάκι. Ο παππούς έκλαιγε για τα καλά, στο πλάι του. Ο Πέτρος προτιμούσε να 'χε μείνει στην αποθήκη με τον Θόδωρο.

Η μαμά έφερε καφέ στον θείο Άγγελο και λέει στα παιδιά πως είναι ώρα για ύπνο. Η Αντιγόνη θέλει να την ξυπνήσουν νωρίς, για να περάσει άλλη μια φορά την ιστορία της.

— Εσύ, Πέτρο, τα τέλειωσες όλα; τον ρωτάει η μαμά στην πόρτα.

— Έμεινε κάτι να μπογιατίσω, της απάντησε, μα κείνη δεν καλοπρόσεξε τι της είπε, γιατί την ίδια στιγμή κάτι έλεγε ο θείος Άγγελος για αλεύρι και για ζάχαρη.

Ο Πέτρος έκλεισε τη χαρτογραφία, της οποίας το φύλλο είχε μείνει κατάλευκο με την ημερομηνία μόνο στην κορφή, και την έβαλε στη σάκα του. Τι θα 'λεγε αύριο στον κύριο Λουκάτο, τον δάσκαλό του, όταν θα ερχότανε η ώρα να μαζέψει τις χαρτογραφίες; Ας γινότανε κάτι να μην πήγαινε αύριο σχολείο. Όχι βέβαια πόλεμος, που λέει ο θείος Άγγελος, μα μπορούσε να πάθαινε, ας πούμε, μαγουλάδες. Όλη η τάξη έπαθε και μόνο αυτός είχε την ατυχία να μην κολλήσει. Ξαπλώνει στο κρεβάτι του και κουκουλώνεται

πάνω από το κεφάλι να μην τον εμποδίζει το φως, ώσπου να τυλίξει η Αντιγόνη τα κουρελάκια της.

Αν δεν είχε πεθάνει το τριζόνι, θα την είχε σχεδιάσει πρωί πρωί την Αυστραλία.

...«27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940, ενθάδε κείται το ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΙΖΟΝΙ»... αυτό είναι γραμμένο με μεγάλα πράσινα γράμματα στη χαρτογραφία... γι' αυτό δεν τον μαλώνει ο κύριος Λουκάτος.

— Γιατί φορείς πένθος; ρωτάει ο δάσκαλος.

— Για το τριζόνι, απαντάει ο Πέτρος και κοιτάζει το μαύρο κρέπι στο μανίκι του.

— Να πενήθισουν όλοι, διατάζει ο κύριος Λουκάτος.

Η τάξη όμως είναι άδεια... ούτε ένα παιδί... και στην έδρα κάθεται τώρα ο θείος Άγγελος.

— Τι κάθεσαι, τα παιδιά πήγανε στον πόλεμο, λέει του Πέτρου.

...Έξω στον δρόμο ακούγονται φανφάρες... «Περνάει η Μεγάλη Αντιγόνη», ακούγεται η φωνή του παππού. Ο Πέτρος σκύβει από το παράθυρο. Στον δρόμο περνάει η Αντιγόνη, η αδελφή του, ντυμένη τσολιαδάκι... Τα μαλλιά της τα 'χει τυλιγμένα σε γαλάζια κουρελάκια, που οι άκρες τους ανεμίζουν σαν σημαίες... Κρατάει ένα ταμπούρλο και πίσω της κόσμος... Βρέθηκε κι ο Πέτρος στο πλήθος... ο κόσμος ουρλιάζει... ο Πέτρος τρέχει... τρέχει να γλιτώσει από τις φωνές... προσπαθεί να χωρέσει στη

χαραμάδα του δοκαριού... μα το τριζόνι δεν τρίζει... ουρλιάζει κι αυτό δυνατά και απαίσια... εκείνος στριμώνχεται στη χαραμάδα, να μην το ακούει... κάποιος τον σπρώχνει... θέλει, φαίνεται, να κλείσει τη χαραμάδα με πηλό... μα το τριζόνι ουρλιάζει... ουρλιάζει... ένα χέρι τού χαϊδεύει το μέτωπο...

Άνοιξε τα μάτια του. Πάνω από το κρεβάτι του είναι η μαμά κι η Αντιγόνη, ντυμένη με την καινούρια της ποδιά και δυο μπλε φιογκάκια στο κεφάλι, ένα σε κάθε μεριά, στην ίδια απόσταση από τη χωρίστρα. Ο Πέτρος ανακάθεται βιαστικά. Άργησε, φαίνεται, να ξυπνήσει για το σχολείο. Μα να που το ούρλιαγμα συνεχίζεται και στον ξύπνο του, κι η μαμά είναι τρομαγμένη.

— Σήκω, του λέει, να είσαι ντυμένος, έγινε πόλεμος. Δεν ακούς τις σειρήνες;

27 Οκτωβρίου 1940: Θα τη θυμάται αυτή τη μέρα ο Πέτρος γιατί πέθανε το τριζόνι του. Θα τη θυμάται γιατί την επομένη ακούει τη φωνή της μητέρας του να λέει: «Σήκω... έγινε πόλεμος. Δεν ακούς τις σειρήνες;» Όταν οι Ιταλοί έφτασαν στο κατώφλι της Ελλάδας, ο Πέτρος ήταν εννιά χρονών, είχε μια χελώνα για κατοικίδιο και γνώριζε τον πόλεμο μόνο μέσα από τα βιβλία. Τώρα όμως τον βιώνει κάθε μέρα, μαζί με τους γονείς του, τον παππού του και τη μεγαλύτερη αδελφή του, την Αντιγόνη, αρχίζοντας έναν μεγάλο περίπατο – μια βόλτα στην Αθήνα της Κατοχής, στα δύσκολα εκείνα χρόνια της πείνας, των συσσιτίων, του φόβου, των διωγμών.

Με οδηγό τους αγαπημένους του ήρωες από την ελληνική ιστορία και την εφηβεία προ των πυλών ο Πέτρος, με την αδελφή του και τους φίλους του, δε διστάζει να πάρει μέρος στην Αντίσταση, έχοντας πάντα για σύνθημα ένα τραγούδι:

*Πάντα μπροστά μας,
για μια καινούρια ζωή...*

Διαβάστε τον Μεγάλο περίπατο του Πέτρου της Άλκης Ζέη για πολλούς λόγους αλλά έστω και μόνο για να θαυμάσετε το θάρρος και την επινοητικότητα του Πέτρου, του μικρού αυτού αντιστασιακού που έκανε τη ζωή δύσκολη στους Ιταλούς και Γερμανούς κατακτητές.

The New York Times Book Review

ISBN 978-960-501-150-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5150

Εικόνα εξωφύλλου:
Μαριλίτσα Βλαχάκη